

som Landbrugsministeren har anført, at Fyrinspektionsskibet „Nordsøen“ har Station derovre, og saa er det Mening, at Inspektionsskibet „Diana“ efter endt Efter-syn og Reparation paa Orlogsværftet nu i den nærmeste Tid skal afgaa til Esbjerg og have Station der for et Stykke Tid. Men det er en given Sag, at da det er det eneste Inspektionsskib, vi har i de danske hjemlige Farvande, har dette Skib ogsaa andre Pligter, og i særlig Grad har det Pligt til at være ved Skagens Kyst paa visse Tider af Aaret, idet der undertiden er flere Hundrede fremmede Fiskere, som deltager i Sildefiskeriet deroppe. Men saa vidt muligt vil man ved Siden af Fyrinspektionsskibet „Nordsøen“ lade „Diana“ have i hvert Tilfælde delvis Station i Esbjerg.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo kom saa ind paa en mere almindelig Udtalelse om vort Redningsvæsen, og han spurgte mig bl. a., hvad jeg havde at udtale overfor Rigsdagen i Anledning af de kritiske Bemærkninger, som var kommet frem paa Fiskeriforeningens Generalforsamling i For-aaret 1923; og det ærede Medlem spurgte, om jeg paa Grundlag af disse kritiske Betragtninger vilde lade foranstalte en Undersøgelse. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at denne Undersøgelse forlængst er foretaget. Der var nemlig 4 bestemte Tilfælde, som man opregnede, og hvor man mente, at Redningsvæsenet havde om ikke forsømt sin Pligt, saa i hvert Fald ikke gjort, hvad de burde i den paagældende Situation. Det er der gjort udførligt Rede for, idet man har taget det op Punkt for Punkt. Man har svaret Danmarks Fiskeriforening paa de opstillede Anker, og vi har haft det offentligt fremme — jeg tror, det har været i samtlige Landets Dagblade en Gang i Sommer. Efter den udførlige Redegørelse, som er fremsat fra Marineministeriets Side, og som jeg tror i alle Henseender er fyldestgørende, har jeg heller ikke hørt fra Dansk Fiskeriforening. Men jeg vil gerne i al Almindelighed sige, at selv om vi har det bedste Redningsmandskab, som overhovedet tænkes kan, kan der være Situationer, hvor det er umuligt for den paagældende Redningsbaad at gaa ud. Der kan være Taage og mange andre Ting, som nødvendigvis maa medføre, at de forsinkes i Timevis, inden de kan gaa ud fra Kysten for at bringe de skibbrudne i Land. Men jeg synes ikke, man burde fremsætte Udtalelser af en saa kritisk Natur, som Tilfældet har været her, idet jeg mener, at

man med Bestemthed kan hævde, at dansk Redningsvæsen har en meget høj Standard. Det har den haft i tidligere Tid, og det har den fremdeles, og det skal den ogsaa have i den kommende Tid, baade hvad Materiel og Personale angaar.

Jeg havde selv Lejlighed til for en Tid siden at undersøge forskellige Redningsstationer i Jylland. Naturligvis er det begrænset, hvad man kan se paa en kort og forceret Rejse, men jeg havde i alt Fald ved at tale med de Folk, der er knyttet til Redningsvæsenet og ved at se paa deres Øvelser og se paa deres Materiel, det Indtryk, at alt i Virkeligheden er i en fortræffelig Orden.

Jeg vil for øvrigt sige med Hensyn til det, der kom frem paa Dansk Fiskeriforenings Generalforsamling, at der var enkelte Mangler, som man der fremsatte Krav om at faa afhjulpet, som allerede var afhjulpet paa det paagældende Tidspunkt. Jeg kan saaledes gøre opmærksom paa, at man for-drede, at disse Medicinkasser, som findes omkring paa Redningsstationerne, skulde efterses en Gang om Aaret; men dette Krav var allerede paa det Tidspunkt sket Fyldest. Endvidere har man fremsat en Anmodning om, at der paa Redningsstationerne maa blive anbragt nogle Sygebaarer og uldne Tæpper, som man kunde anvende, naar de paa Havet forulykkede blev bragt i Land. Dette fandt jeg fuldkommen rimeligt og har derfor optaget en Bevilling paa Finansloven for 1924—25 paa ca. 3 000 Kr. til Indkøb af dette Materiel, som saa skal sendes ud til de mere udsatte Stationer. Det er Mening, at man efterhaanden vil gaa videre og supplere, saa man overalt ved Redningsstationerne kan have disse Sygebaarer og uldne Tæpper.

Det er givet, at man altid, naar der fremsættes rimelige Krav, vil gøre, hvad der er muligt for at imødekomme dem; men der fremsættes jo ogsaa Krav, som ikke kan imødekommes, bl. a. dette, at de stedlige Fiskeriforeninger skulde have Indstillingsret, naar der var Tale om at udtage Mandskab til Redningsbaadene. Dette Krav mener jeg, at man hverken kan eller bør imødekomme; her mener jeg at maatte fastholde, at det er Redningsbestyreren, som har det hele og fulde Ansvar. Der er her Tale om en ganske særlig Institution, og det vilde efter min Opfattelse være forkert at ud-viske Ansvaret; Redningsbestyreren maa have det hele og fulde Ansvar. Men naturligvis maa han ogsaa have den fulde Følelse